

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558600240/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

hun nu ogsaa begyndte at udskifte sine Perler og Barne-Smitter iblandt, uden at bekymre sig om den gamle Fostermoders sagtnodige Trudsel med at ville sige det til hendes Fader.

«Det bliver den gamle Fader ikke vred for; han giver mig nok noget Legetøj igen», sagde den lille Pige.

«Men din nye Fader, din rigtige Faders – indvendte Fostermoderen.

«Aa, hvad! – afbrød Barnet hende – han er vel heller ikke saa slem»; og nu gjorde hun Mine til at ville spænde Guldspænderne af sine Skoe for at give dem til en lille Tiggerpige, som beundrede dem; men i det samme fik hun Øie paa Carl, og da den smukke Dreng saae forgrædt og bedrøvet ud, glemte han alle de andre Børn over ham. Hun rakte ham strax den sidste Urtekost, hun havde, og bad ham komme op med til hendes Fader, saa skulde han faae Alt, hvad han vilde have, og behøvede aldrig at græde meer.

«Kan du da skaffe mig en Fader igjen?» spurgte Carl bedrøvet.

«Har du da slet ingen Fader? stakkels Dreng! – svarede Barnet – saa kom da kun med mig! for jeg har to; men hvad hedder du?»

«Carl!» –

«Nu saa kom da, Carl!» dermed sprang hun op og trak ham med sig op ad Steentrappen.

«Men er du forstyrret, Barn! hvad vil du med den fremmede Dreng? vær dog fornuftig lille Jomfru Rigmor!» sagde Fostermoderen. Men uden at høre derpaa løb lille Rigmor med Carl ved Haanden ind i en stor hvælvet Stue med et rødbrændt Fodklæde paa Flisegulvet, og hvor det stærke Blus i Kammen udbredte en behagelig Varme. I et rummeligt Karnaap sad der to statelige Mænd i alvorlig Samtale. Den ene var en tyk aldrende Mand i pyntelig Borgerkjortel og med et rundt veltilfreds Ansigt; det var den velhavende Borgemester Yvald; han sad magelig i en rødmalet Guldlæders Lænestol ved et rundt Bord, hvorpaa der stod to massive Sølvbægere og en Vinkande. Ligeover for ham sad en høj alvorlig Riddersmand med sort studset Mundskjæg og et blegt, noget tungsindigt, men kjækt og krigersk Ansigt; det var lille Rigmors Fader, Grev Albert af Nordalbingen, Kongens Søstersøn og øverste Hærfører. Han var vel endnu en ung Mand ikke meget over 24 Aar, men saae ud som han var langt over de 30. For to Aar siden var han først slagen til Ridder ved Kongens Krøning. En dyb Hjertesorg havde tidlig furet hans høie Pande

og bleget hans sortsudsede Kinder. For fire Aar siden ved Rigmors Fødsel var nemlig hans unge Hustrue den skønne Grevinde Hedevig død; hun var en Datter af Markgreve Herman af Thyringen og havde i eet Aar gjort den unge Grev Albert til den lykkeligste Ægtemand af Verden. Siden hendes Død havde den ungdommelige Munterhed forladt ham: paa Familielykke syntes han ingen Fordring mere at gjøre. Sin moderløse Datter havde han sat i Kost og Pleie hos sin Faders gamle Ven, Borgemester eller, som han heller kaldte sig, Proconsul Yvald i Roskild, medens Grev Albert selv satte Krigeræren og Troeskab mod sit Land og sin Konge til sit Livs eneste Maal. Som Kong Valdemars Frende og Vaabenbroder, havde han ogsaa snart vundet det store Navn, han nu allerede besad, som Danmarks kjækkeste Ridder og som Greve af det nylig erobrede Løvenborg (○: Lauenburg); ved Grev Adolphs Undertvingelse var han nu tillige bleven Statholder af Nordalbingien. Med Hensyn paa sin fædrene Byrd havde han tilføit ogsaa kaldet sig Greve af Orlamünde; thi hans Fader var den gamle Grev Sigfrid af Orlamünde. Men ligesom Grev Albert paa mødrene Side var af ægte dansk Kongeblood, saaledes syntes ogsaa hans kjække Hjerter alene at tilløre Danmark; han havde afstaaet sin ældre Broder alle Rettigheder paa Grevskabet Orlamünde, og siden han havde modtaget Ridderslaget af sin Morbroders Haand, tilhørte han aldeles Moderlandet og dets heitemodige Konge.

Naar han ikke var i Leding eller hos Kongen paa Ribehuus, sad han sædvanlig paa Rendsborg Slot, for derfra at bevogte Danmarks Grændser. Nu agtede han at føre sin Datter til Hoffet i Ribe, hvor hans Morsoster Prindsesse Regitze endnu levede ugift og kunde tage sig af Barnets Opdragelse, og hvor han selv oftere kunde have Leilighed til at see det kjære Billede af sin tabte Hedevig. Dog var dette ikke Hovedanledningen til hans Nærværelse i Roskild; han var der nemlig som Kongens Udsending for at drive paa Udrustningen til et Ledingstog mod Hertug Ladislaus i Pommern.

Saavel hjemme som paa sine Reiser førte Grev Albert en næsten fyrstelig Pragt, foruden mangfoldige Væbnere og Svende havde han sin Skriver, sin Drost, sin Mundskjænk og sin Kammermester med, og siden Roskild havde ophørt at være en Kongestad, var der ikke seet saa prægtigt et Herskab i Staden.

Med Borgemester Yvald og de anseeligste Borgere i Roskild, Gildernes Skraaherrer Niels Gvaderson og Styrmer Jensen, havde Grev